

opusdei.org

Dopis od preláta (srpen 2015)

Prelát připomíná liturgické svátky v měsíci srpnu a u příležitosti Mariánského roku za rodinu, který se v Opus Dei slaví, uvažuje o úloze rodičů ve výchově svých dětí.

10.08.2015

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Uprostřed měsíce srpna září slavnost Nanebevzetí naší Paní. Kromě radosti ze slávy, kterou si naše Matka

zasloužila pro svoji dokonalou odezvu na Boží milost, jde také o obraz blaženosti, která nás očekává, jestliže s věrností odpovíme na křesťanské povolání.

„Církev už došla v blahoslavené Panně k dokonalosti bez poskvrny a vrásky (srv. *Ef* 5, 27). Věřící se však stále ještě snaží přemáhat hřích a růst ve svatosti. Proto pozvedají oči k Marii, která září celému společenství vyvolených jako vzor ctností.“¹

V měsíci, který právě začínáme, máme i další mariánské svátky, které nás naplňují radostí. Zítra, 2. srpna, je památka Panny Marie Andělské. Pátého, v den výročí posvěcení římské baziliky Santa Maria Maggiore, si připomínáme božské mateřství naší Paní. A konečně 22. srpna slavíme korunování přesvaté Panny na Královnu a Paní všeho tvorstva. Na druhý den, 23. srpna, si připomínáme výročí té chvíle, kdy sv.

Josemaría ve své duši zaslechl výzvu: *Adeámus cum fidúcia ad thronum glóriæ, ut misericórdiam consequámur*: s důvěrou přistupujme k trůnu slávy, k přesvaté Marii, abychom dosáhli milosrdenství.

Tyto památky nás také vybízejí k zamyšlení nad tím, že Bůh pro nás připravil věčný příbytek v nebi, kde budeme přebývat s duší i oslaveným tělem, poté co věrně projdeme cestu, kterou Bůh vyznačil pro každého, přičemž jsme si vědomi, že je mnoho – bezpočet – způsobů, jak projít stezkou vedoucí do slávy.

Větší část mužů a žen volá Pán k tomu, aby se posvěcovali ve stavu manželském; ostatní, kterých je také mnoho, obdrží dar celibátu, kterým slouží Církvi a duším *indivíso corde*², s nerozděleným srdcem. V každém případě – ať už v manželství nebo v celibátu – se jedná vždycky o božské

povolání, volání, které Pán adresuje každému svému stvoření.

Již od třicátých let minulého století kázal sv. Josemaría s plným přesvědčením tuto skutečnost; v časech, kdy se povolání ke svatosti chápalo téměř výlučně ve vztahu ke kněžím a k těm, kdo si zvolili zasvěcený život. Navzdory tomu náš Otec v kázání a duchovním vedení mládeže trval na tom: ***Směješ se, protože ti říkám, že máš „povolání k manželství“? – Ale ano, máš je. Je to opravdu povolání³.***

Pro dobrou výchovu dětí je potřeba jim pomáhat, aby se vhodným způsobem připravily zvolit si tu cestu, která je vede k Bohu. To je také vlastním úkolem rodičů. Církev vždy trvala na tom, že tuto povinnost nemohou otcové a matky delegovat na jiné osoby. Už Pius XI. odsoudil zla «onoho naturalismu, který (...) se vměšuje na pole výchovy v oblasti

natolik citlivé, jako je morálka a čistota»⁴. A sv. Jan Pavel II. v apoštolské exhortaci *Familiaris consortio* potvrzuje, že «také výchova k lásce jako darování sebe sama je pro rodiče nevyhnutelným základem (...). Tváří v tvář kultuře, která z velké části lidskou sexualitu „banalizuje“, protože ji vykládá a prožívá způsobem redukováným a ochuzeným, když ji vztahuje pouze k tělu a sobeckému požitku»⁵, ti, kteří jsou hlavou domovů, mají při tomto úkolu velmi seriózně brát v úvahu důstojnost osoby, stvořené k obrazu a podobě Boží.

V této souvislosti je naprosto nezbytná výchova k čistotě jakožto ke ctnosti, která dotváří autentickou zralost každého muže, každé ženy a uschopňuje je respektovat a podporovat pravdu, že tělo náleží Bohu. Proto ti, kdo stojí v čele rodiny, mají věnovat zvláštní pozornost a péči tomu, aby rozpoznali znaky

Božího volání vychovávat k panenství, jakožto nejvyššímu stupni darování sebe sama, jež představuje jádro lidské sexuality⁶.

Otcové a matky zajisté mohou a – v některých případech – mají požádat o radu osoby s odbornou formací, ale iniciativa a odpovědnost vždycky náleží jim samotným. Neměli by projevovat zábrany nebo strach tato témata probírat. Speciálně se tímto obracím na věřící a spolupracovníky Díla povolání do manželského stavu. S nadpřirozeným smyslem a lidskou láskyplností, s blízkou elegancí, si všimnete neklidu, který se objeví ve vašich dětech, a s jemností budete jednat, opřeni o modlitbu.

Sv. Josemaría vážně a něžně radil rodičům, aby se oni sami věnovali úkolu mluvit s dětmi o původu života, s použitím pochopitelných příkladů. To je veliká možnost i pro manžele, kterým Bůh nedal potomky,

spolupracovat svým příkladem a svými slovy na obraně úžasné ctnosti čistoty.

Zmínil jsem, že Bůh volá většinu mužů a žen k manželskému stavu. V přípravě na takový krok hraje důležitou úlohu doba známosti. Katechismus katolické církve říká, že děti mají povinnost a právo zvolit si svoji profesi a svůj životní stav, a zároveň dodává: «Tuto novou odpovědnost na sebe vezmou v důvěrném vztahu ke svým rodičům, od kterých si vyžádají a rádi přijmou upozornění a rady. Rodiče se vyhnou tomu, aby nutili své děti k volbě profese nebo k volbě manžela či manželky. Tato povinnost zdrženlivosti jim nebrání, ale naopak spíše ukládá, aby jim pomáhali moudrými radami, zvláště když mají v úmyslu založit rodinu»⁷.

Náš zakladatel doporučoval, aby se doba známosti neprotahovala více,

než kolik stačí k dostatečnému vzájemnému poznání a k ujištění, že je mezi nimi láska, která má v budoucnu stále růst. Mezitím je třeba se přidržet, se zdrženlivostí a sebevládou, požadavků Božího zákona.

Bohužel také v této oblasti se rozšířily mylné myšlenky a jednání, které jsou v přímém rozporu s přirozeným zákonem i se zákonem přijatým od Boha. Papež František při jedné audienci před několika měsíci vyložil některé body tradičního učení Církve. Mimo jiné připomíná, že **smlouva lásky mezi mužem a ženou, smlouva na celý život se neimprovizuje, neuzavírá se ze dne na den. Neexistuje manželství narychlo, na lásce je třeba pracovat, je potřeba kráčet. Smlouva lásky mezi mužem a ženou se učí a tříbí⁸. A realisticky dodává: Kdo chce mít všechno a hned, ten potom také odstoupí ode**

všeho – a hned – při první těžkosti (nebo při první příležitosti)⁹

Pokud jsou rodiče pozorní k tělesnému a duševnímu vývoji dětí, dokážou snadněji rozpoznat, kdy potřebují vhodnou radu nebo nasměrování. Zároveň mají rozpoznat případné a velkolepé povolání někoho z nich k tomu, aby se věnoval službě Bohu a duším v apoštolském celibátu. Pokud se rodiče tváří v tvář takové okolnosti polekají, a nepřiměřeně se stavějí proti takové volbě, ukazují – přinejmenším –, že duch Ježíše Krista málo pronikl do jejich duší, že jejich křesťanství zůstává velmi na povrchu. Je logické, aby to v Boží přítomnosti promysleli a, jestliže byli neústupní, aby svůj postoj změnili. Myslím, že jenom ti, kdo milují cestu celibátu, pochopí do větší hloubky velikost poctivého manželství.

Vracím se k začátku těchto řádek. Sv. Josemaría byl z Boží vůle odhodlaným poslem povolání ke svatosti ve všech životních stavech. Často opakoval, že lásce manželů žehná oběma kněžskými rukama, protože **manželé jsou vysluhovateli i samotnou matérií svátosti manželství (...)**. A zároveň vždycky říkám, že ti, kteří kráčejí po cestě povolání k apoštolskému celibátu, nejsou staré panny nebo staří mládenci, kteří nechápou nebo nedoceňují lásku; naopak, jejich život dává smysl díky skutečnosti božské Lásky – rád ji píšu s velkým písmenem – která je samotnou podstatou každého křesťanského povolání.

Není žádný rozpor mezi tím takto oceňovat manželské povolání a chápat větší znamenitost povolání k apoštolskému celibátu propter regnum coelorum (Mt 19, 12) pro Boží království. Jsem přesvědčen,

že každý křesťan perfektně chápe, jak jsou tyto dvě věci slučitelné, pokud se snaží znát, přijímat a milovat učení Církve; a pokud se také snaží znát, přijímat a milovat své osobní povolání. Tedy, pokud má víru a žije z víry (...).

Proto křesťan, který se snaží posvěcovat se v manželském stavu a je si vědom velikosti svého povolání, má spontánně ve velké úctě a lásce ty, kdo jsou povoláni k apoštolskému celibátu; a když se některé z jeho dětí z Pánovy milosti vydá na tuto cestu, upřímně se raduje. A miluje pak ještě více své vlastní manželské povolání, jež mu umožnilo nabídnout Ježíši Kristu – velké Láске všech, lidí žijících v celibátu i lidí žijících v manželství, – plody lidské lásky¹⁰.

Patnáctého tohoto měsíce obnovíme – tak jako každý rok – zasvěcení Opus

Dei přesladkému Srdci Mariinu, které náš Otec poprvé uskutečnil ve Svatém domku v Loretu v roce 1951. Povzbuzuji vás, abyste mnohokrát opakovali onu střelnou modlitbu, kterou nám tehdy doporučoval – *Cor Maríæ dulcíssimum, iter para tutum!* –, a také prosili svatou Pannu o to, aby všem připravila bezpečnou cestu: těm, kteří přijali manželské povolání, i těm, kteří následují Ježíše Krista na cestě apoštolského celibátu.

Před několika dny jsem měl příležitost dostavit se do Lurd a, pomocí představitivosti, do všech svatyní zasvěcených naší Matce a doprovodit vás na všechna místa, kam přicházíte. Nepřestávejte se přidávat k mojí modlitbě za papeže, jeho úmysly a blížkou synodu o rodině. Před časem mi říkaly osoby vzdálené Dílu: „V Opus Dei se velmi miluje Panna Maria“; měly důvod to říkat a my se máme snažit – každá a každý – v tom ještě pokročit.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1-VIII-2015.

1 Druhý vatikánský koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, č. 65.

2 Srv. 1 *Kor* 7,32-34.

3 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 27.

4 Pius XI., encyklika *Divini illius Magistri*, 31-XII-1929, č. 49.

5 Sv. Jan Pavel II., apošt. exhortace *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, č. 37.

6 Srv. *Tamtéž*.

7 *Katechismus katolické církve*, č. 2230.

8 Papež František, Promluva při generální audienci, 27-V-2015.

9 *Tamtéž.*

10 Sv. Josemaría, *Rozhovory*, č. 92.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-srpen-2015/> (27.03.2025)